

Arrest

nr. 119 446 van 25 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger te zijn. U werd geboren op 24 december 1989 te Conakry. Uw vader was van Peul origine, maar uw moeder was Malinké. Aangezien uw vader ervandoor ging toen uw moeder zwanger was van u en ze niet getrouwd waren, groeide u op als buitenechtelijk kind tussen Malinké. Uw gehele jeugd woonde u bij uw moeder en haar ouders in Mamou. U ging tot de zesde klas naar een publieke school. Op twaalfjarige leeftijd moest u evenwel uw opleiding staken, aangezien uw moeder er niet langer in slaagde uw boeken en schriften te bekostigen.

Uw gehele leven had uw moeder geen contact onderhouden met haar oudere broer, (Am.F.). Hij was immers een streng religieus wahabiet en hij beschouwde het feit dat u buiten een huwelijk werd geboren als een schande voor de familie. Wanneer uw moeder op 3 december 2003 stierf op achtendertigjarige leeftijd ten gevolge van bloeddrukproblemen, was uw oom evenwel het enige familielid dat de zorg voor

u op zich kon nemen. Hij kwam u dan ook in de loop van januari 2004 in Mamou ophalen. U was genooddaakt bij hem, zijn drie echtgenotes en zijn zes kinderen in Conakry te gaan wonen. Het betekende het begin van al uw problemen. Uw oom mocht u immers niet en was allerminst lief voor u. Uw contact met hem beperkte zich tot loutere begroetingen en soms gaf hij u zelfs geen antwoord. Hij keek niet naar u om en ook van enige financiële steun om zaken te kopen die u onontbeerlijk achtte voor een meisje bleef u verstoken. Bij ruzie tussen u en zijn kinderen gaf hij hen altijd gelijk, aangezien u een bastaardkind was. Hij gaf u toestemming om een gedurende drie maanden een opleiding te volgen om te leren vlechten, maar hij verbood u aan de slag te gaan in een kapsalon omdat werken met nephaar uit den boze was.

Wanneer uw nicht op 7 juni 2007 in het kraambed om het leven kwam, stelde u zich kandidaat om u ontfermen over haar dochtertje, (Sa.C.). Net zoals u was (Sa.C.) immers een buitenechtelijk kind en weigerde haar vader zich om haar te bekommeren. Uw oom was hier aanvankelijk niet voor te vinden, maar stemde uiteindelijk toch in dat u haar zou adopteren nadat u en anderen op hem inpraatten.

Op 31 augustus 2012 kondigde uw oom op een familievergadering aan dat hij een man voor u had gevonden. Hij stelde dat u te oud geworden was om nog langer bij hem in te wonen en om als ongetrouwde vrouw door het leven te gaan. Hij vreesde bovendien dat u dezelfde weg zou opgaan als uw moeder en hij wou onder geen beding nog een bastaardkind in huis. U deed er aanvankelijk het zwijgen toe. Wanneer de eerste echtgenote van uw oom, (A.T.), evenwel vroeg wie u zou trouwen en toen u hoorde dat (Si.C.) de uitverkoren huwelijkskandidaat was van uw oom, protesteerde u. Hoewel u nog nooit enig gesprek met (Si.C.) had gevoerd en u louter begroetingen uitwisselden, wist u dat hij een oude vriend was van uw oom die geregeld bij jullie kwam eten. U weigerde met hem te trouwen en smeekte uw oom om uw man zelf te mogen kiezen. U zweeg in alle talen over (Al.F.), uw buurjongen die drie huizen van u woonde in de wijk Cobayah en waarmee u al een tweetal jaar een relatie had. U durfde uw oom niet te vertellen dat u op hem verliefd was uit vrees te worden weggestuurd. Wel argumenteerde u dat (Si.C.) ouder was dan u en dat u wou trouwen met iemand van uw leeftijd. Daarenboven, zo opperde u, was (Si.C.) tweede imam in de moskee van Cobayah en handelde hij samen met uw oom in diamant en dit alles interesseerde u hoegenaamd niet. Dit gezegd zijnde begon uw oom te schreeuwen en verweet hij u een grote mond op te zetten en geen respect te hebben voor hem. Hij sommeerde zijn twee zonen u vast te houden en hij begon u tot bloedens toe te slaan. (K.K.), een vriend van uw oom die eveneens op de vergadering aanwezig was, maande uw oom en zijn twee zonen aan op te houden en bracht u vervolgens naar het ziekenhuis van Donka.

Uw werd gedurende één week opgenomen in het ziekenhuis. Op vrijdag 7 september 2012 kreeg u uw eerste en enige bezoeker over de vloer, (F.T.). Zij was de derde echtgenote van uw oom, die u ten volle vertrouwde en die u altijd door dik en dun gesteund had. Ze vertelde u dat uw oom had besloten dat de daaropvolgende zondag het huwelijk tussen u en (Si.C.) zou worden afgesloten. Om problemen te vermijden gebod ze u evenwel tegen niemand te vertellen dat zij u hierover had ingelicht. Wanneer u op zaterdag 8 september 2012 uit het ziekenhuis werd ontslagen, deed u dan ook alsof u niets afwist van uw nakende huwelijksplechtigheid.

Zoals elke zondag was het op zondag 9 september 2012 uw taak om het huis schoon te maken. Uw oom was heel vroeg de deur uitgegaan en terwijl u zijn kamer poetste, kwam u op het idee om de koffer open te maken waarin uw oom de opbrengst van zijn diamanthandel bewaarde. Er bleek een onnoemelijk aantal euro's in de koffer te zitten. U stopte het geld in uw handtas en ging onmiddellijk naar uw vriendje (Al.F.). U vertelde hem alles wat u de afgelopen weken was overkomen en vroeg hem u te helpen. Hij meende dat het te riskant was om u in Cobayah te laten verblijven, maar hij bracht u de daaropvolgende dag in veiligheid bij zijn moeder in de wijk Taouyah.

Terwijl u ondergedoken leefde bij (Al.F.)'s moeder, belde u (F.T.) met de vraag u op de hoogte te houden van wat er gebeurde. U vernam van haar dat uw oom furieus had gereageerd wanneer hij voor de huwelijksplechtigheid tevergeefs naar u op zoek ging en toen hij tot de ontdekking kwam dat u zijn geld stal. Ook informeerde ze u dat, niettegenstaande uw vertrek, het huwelijk in uw afwezigheid alsnog werd voltrokken. Volgens (F.T.) waren uw oom en (Si.C.) bovendien onophoudelijk op zoek naar u. Hoewel ze uw verblijfplaats bij de moeder van (Al.F.) niet achterhaalden, kwamen ze te weten dat ze u via (Al.F.) zouden kunnen vinden en kreeg hij hen beiden over de vloer. Nadat u van (F.T.) vernam dat uw oom daarenboven klacht had ingediend tegen u bij de autoriteiten, schakelde u nogmaals de hulp van (Al.F.) in. Hij contacteerde een smokkelaar, meneer (B.), en regelde een afspraak om u enige uitleg te verschaffen. Een dag nadien belde deze meneer (B.) (Al.F.) met de mededeling dat het mogelijk was om te reizen in de plaats van een meisje dat geen geld had om haar paspoort te betalen.

Op 15 september 2012 haalde de smokkelaar u op om naar de luchthaven te gaan. Na een tussenlanding in Gambia, kwam in België aan op zondag 16 september 2012. Op 17 september 2012 vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken.

In België onderhield u frequent contact met (F.T.). U vernam dat ze kort na uw vertrek was weggestuurd, aangezien uw oom haar ervan verdacht u te hebben geholpen bij u vlucht. Ook werd u er door haar van op de hoogte gebracht dat er een opsporingsbericht voor u was uitgevaardigd, aangezien uw oom klacht tegen u indiende bij de politie omwille van diefstal. Daarnaast sprak u in totaal ook drie keer met (A.F.). Hij vertelde u dat hij na uw vertrek veel problemen ondervond. Naar zijn zeggen zou hij twee convocaties hebben gekregen en moest hij naar de andere kant van de wijk Cobayah verhuizen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: Een bankkaart op uw naam van de Ecobank te Conakry; Een identiteitskaart op uw naam; Een kopie van twee certificaten, getuigende van het feit dat u werd onderzocht door dokter (T.) in het ziekenhuis van Donka; Een kopie van een opsporingsbericht op uw naam, opgesteld op 14 september 2012; Een aan uw geadresseerde enveloppe, afgestempeld in Conakry op 16 oktober 2012; Een medisch attest van besnijdenis type II op uw naam, opgesteld door dokter (M.) op 22 april 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden vermoord door uw oom evenals door de man waarmee uw oom u dwong te huwen (CGVS p. 21). Daarenboven stelde u dat een terugkeer naar Guinee is uitgesloten aangezien u door de autoriteiten zou worden opgepakt en gevangen genomen gezien uw oom klacht tegen u indiende, omdat u geld van uw oom stal om uw reis naar België te financieren (CGVS p. 21).

Vooreerst dient te worden aangestipt dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan het door u geschetste profiel van uw oom.

In de loop van het gehoor omschreef u uw oom herhaaldelijk als zeer religieus wahabiet (CGVS p. 6; 14; 16). Verder verklaarde u dat hij zich opstelde als een dictator en naar uw zeggen had iedereen schrik van hem (CGVS p. 18; 19). **Echter, dit door u geschetste profiel van uw oom moet danig worden gerelativeerd, aangezien u er geenszins in slaagde te concretiseren dat u gedurende acht jaar inwoonde bij een zulk tiranniek figuur.** Naar uw zeggen leefde u vanaf januari 2004 tot september 2012 onder hetzelfde dak met uw oom en zijn familie (CGVS p. 3-4; 20). In de loop van het gehoor benadrukte u spontaan dat omwille van zijn strikt religieuze ingesteldheid zijn eigen twee dochters op heel jonge leeftijd zijn getrouwd (CGVS p. 6; 14). Ook zou uw oom u ertoe hebben verplicht naar de moskee van Cobayah te gaan en gebood hij u voor zeven uur 's avonds thuis te zijn om te vermijden dat u als meisje laat op straat rondhing (CGVS p. 6; 8). Wanneer u evenwel expliciet werd gevraagd de sfeer bij uw oom te beschrijven en het Commissariaat-generaal peilde of u regels diende te volgen toen u inwoonde bij uw oom, stelde u verrassend genoeg louter: 'Hij was helemaal niet lief voor mij, tussen mijn oom en mij was het enkel hallo, meer was het niet, ook zei hij niet hallo tegen mij, ik zei hallo tegen hem, want hij is ouder dan ik' (CGVS p. 16). Nadat u meermaals de vraag dit verder toe te lichten met voorbeelden ontweek, beschreef u ten langen leste de manier waarop deze door u beweerde moeizame relatie tussen u en uw oom zich manifesteerde in uw dagelijkse samenleven als volgt: 'Ik was bij hem, hij keek nooit naar mij, hij heeft geld en geeft me nooit geld, hij kan niet beseffen dat ik een meisje ben en dat ik dingen moet kopen die een meisje moet hebben, sinds dat ik mijn oom ken, heb ik alleen maar 100.000 frank gehad, met die 100.000 frank ben ik toen naar de Ecobank gegaan, als ik ruzie heb met zijn kinderen, hebben zijn kinderen altijd gelijk, want ik ben maar een bastaardkind (...) hij keek nooit naar mij en soms, als ik hem begroette, gaf hij zelfs geen antwoord, niets' (CGVS p. 16). **Dat uw enige bekommernissen waren dat uw oom u onvoldoende aandacht en financiële ondersteuning gaf en dat hij altijd partij koos voor zijn eigen kinderen bij een conflict mag evenwel ten zeerste verbazen. Redelijkerwijs kan immers worden aangenomen dat iemand die gedurende acht jaar diende samen te leven met een streng religieus wahabiet hiernaast andere bekommernissen had en deze spontaan zou kunnen toelichten.**

Ook beweerde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw oom ermee instemde dat u gedurende drie maanden een kapsteropleiding volgde, maar u vervolgde: 'Ik heb niet gewerkt als kapster in een salon, want dat mocht niet van mijn oom, ik mag niet met nephaar werken' (CGVS p. 11). Nog los van het feit dat het zeer onwaarschijnlijk is dat uw oom u deze opleiding zou laten volgen om u vervolgens te verbieden effectief als kapster aan de slag te gaan, is het uitermate verwonderlijk dat u bij uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken een geheel andere verklaring aflegde in dit verband. Daar stelde u namelijk dat u vanaf jonge leeftijd in dienst van iemand anders weldegelijk als kapster werkzaam was (Vragenlijst CGVS dd. 21.09.2012, p. 2). **Niet alleen ondermijnt deze frappante tegenstrijdigheid aangaande uw professionele bezigheden de waarachtigheid van uw verklaringen hieraangaande, het vormt eveneens een sterke indicatie dat uw oom u minder rigide regels oplegde dan u liet uitschijnen.**

Daarnaast wijzen ook uw verklaringen met betrekking tot uw adoptie dochter (Sa.C.) erop dat uw oom zich inschikkelijk opstelde dan u in de loop van het gehoor suggereerde. Zo stelde u dat u zich na het overlijden van de moeder van (Sa.C.) kandidaat stelde om voor het meisje te zorgen, want de vader 'wou niet voor haar zorgen, de moeder en de vader waren niet getrouwd' (CGVS p. 12). Vanuit het oogpunt dat het een buitenechtelijk kind betrof en vermits uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat 'des familles (...) pratiquant souvent un islam "radical" veelal uiterst negatief staan tegenover kinderen die worden geboren buiten het huwelijk, peilde het Commissariaat-generaal of het feit dat ze bij u zou komen inwonen geen probleem vormde voor uw oom (SRB, 'Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage', Cedoca, juni 2012, p. 10; CGVS p. 13). Naar uw zeggen stond uw oom er aanvankelijk inderdaad uiterst weigerachtig tegenover dat u de zorg voor het kind op u zou nemen, maar u zou hebben geargumenteed dat 'als hij mij kon nemen om voor te zorgen, dan kan ik ook het kindje bij mij nemen' (CGVS p. 13). Ook zouden mensen op hem hebben ingepraat en 'daarna heeft hij geaccepteerd' (CGVS p. 13). Indien uw oom echter zo religieus en dictatoriaal was als u hem schetste, is het zeer moeilijk te geloven dat hij zich dermate gemakkelijk zou zijn te overhalen om zijn mening te herzien.

Aansluitend hierbij moet worden vastgesteld dat u allerminst aannemelijk maakte dat uw oom u buiten uw wil om zou dwingen te huwen met (Si.C.).

U verklaarde dat uw oom op 31 augustus 2012 een familievergadering bij elkaar riep, waarop hij 'aan iedereen [vertelde] dat ik zou trouwen met (Si.C.), hij vroeg mijn mening niet, hij vroeg de mening van niemand' (CGVS p. 14). Voordien had u de naam (Si.C.) nog nooit horen vallen als potentiële huwelijkskandidaat en evenmin had uw oom u reeds eerder over een huwelijk in het algemeen gesproken (CGVS p. 18). Ook de drie echtgenotes van uw oom noch iemand anders was naar uw zeggen voor deze vergadering op de hoogte van uw ooms huwelijksplannen voor u (CGVS p. 17). **Dat u evenals uw familieleden echter op deze vergadering eenvoudigweg voor het voldongen feit werden gesteld dat u binnen afzienbare tijd zou trouwen met (Si.C.) druist lijnrecht in tegen objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.** Daaruit blijkt namelijk dat aan een huwelijk in Guinee een fase van intense onderhandelingen voorafgaat, waarbij de ganse familie betrokken is. Het is in Guinee gangbaar dat 'la jeune fille participe activement à cette phase de négociations précédant le mariage, son interlocuteur privilégié étant sa mère. Elle discute avec la mère qui elle-même discute avec le père, en dehors de la présence de la jeune fille ou du jeune homme. (...) Le père ne prend jamais la décision du mariage sans en parler avec la mère qui elle-même en parle avec sa fille' (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Expliciet gevraagd naar een verklaring waarom uw oom niet polste naar uw mening over de keuze van een echtgenoot, moest u daarenboven een overtuigende uitleg schuldig blijven. U stelde: 'Hij is de vader, hij is de oudere, hij vroeg de mening aan niemand, hij neemt de beslissing' (CGVS p. 18). Deze verklaring valt echter hoegenaamd niet te rijmen met de hierboven beschreven gebruikelijke onderhandelingsmarge bij een huwelijk in Guinee.

Wanneer u daarenboven zou hebben te kennen gegeven dat u helemaal niet te vinden was voor het door uw oom geplande huwelijk met (Si.C.), werd uw oom naar uw zeggen bovendien boos en agressief (CGVS p. 14; 18). Hij zou u hebben toegeschreeuwd dat u geen respect had voor hem en omdat u een zulke grote mond opzette, zou hij u zijn beginnen slaan (CGVS p. 14; 18). Terwijl u werd opgenomen in het ziekenhuis, zou uw oom naar uw zeggen gewoon zijn plannen hebben doorgezet (CGVS p. 14-15). **Uit bovenstaande argumentatie aangaande uw adoptie dochter (Sa.C.) blijkt evenwel reeds overduidelijk dat u geenszins wist te overtuigen dat uw oom niet voor rede vatbaar zou zijn. Dat hij daarenboven uw mening eenvoudigweg zou veronachtzamen, valt niet te rijmen met informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat het in Guinee gebruikelijk is dat de goedkeuring van het meisje wordt gezocht vooraleer ze effectief in het huwelijk treedt, om zo de kans te vergroten dat het huwelijk slaagt en dat de eer van de familie verzekerd is** (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Gegeven het feit dat u uitdrukkelijk aan uw oom kenbaar maakte dat u 'echt niet met (Si.C.) zou trouwen' en dat u zelf uw eigen man wou kiezen, was het reeds vooraf zonneklaar dat dit huwelijk gedoemd was om te mislukken en dat de eer van de familie op het spel zou kunnen komen te staan (CGVS p. 17; 14). Uit bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat 'il serait honteux que le mariage se fasse sans son accord et qu'elle parte par après. En effet, si une jeune fille est donné en mariage à quelqu'un qu'elle ne veut pas épouser, il y a des fortes chances que le mariage ne dure pas' (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Dat uw oom zo lichtvaardig zijn goede naam in gevaar zou brengen mag verbazen, aangezien hij als imam een voorbeeldige reputatie in stand te houden had. Geconfronteerd met deze vaststelling, voerde u ter vergoelijking aan: 'Ik denk niet dat mijn oom had vermoed dat ik effectief zou vluchten op die dag van het huwelijk, want iedereen zegt altijd dat ze niet willen trouwen en later komt het toch goed' (CGVS p. 21). Gezien uw hevige verzet tegen dit huwelijk overtuigt u met dit giswerk evenwel niet.

Ten slotte mist ook uw bewering dat u vervolgd zal worden door de Guinese autoriteiten op basis van de klacht voor diefstal die uw oom tegen u indiende elke geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het bestellen van uw oom rechtstreeks in verband bracht met het huwelijk met (Si.C.) waartoe uw oom u zou hebben verplicht. U stelde namelijk: 'Toen (F.T.) vertelde dat ik die zondag moest trouwen, die zondag hoorde ik dat mijn oom wegging en begon ik de kamer te poetsen en toen is het idee gekomen om het geld te nemen, op die dag' (CGVS p. 21). **Vermits evenwel uit hoger vermelde argumentatie reeds uitvoerig blijkt dat u niet aannemelijk maakte dat u dreigde gedwongen te worden uitgehuwelijkt aan (Si.C.), kan ook aan uw bewering dat u naar aanleiding van dit huwelijk geld stal van uw oom en hiervoor zal worden vervolgd door de Guinese autoriteiten geen geloof worden gehecht.**

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De door u neergelegde bankkaart op uw naam van de Ecobank te Conakry doet geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en toont daarentegen aan dat u over enige autonomie - in het minst wat betreft financiële transacties - beschikt.

Wat betreft de identiteitskaart op uw naam dient te worden aangestipt dat het uitermate opmerkelijk is dat hierop de wijk Belle Vue École in de gemeente Dixinn staat genoteerd als uw verblijfplaats, hetgeen volledig indruist tegen uw verklaringen dat u vanaf 2004 in de wijk Madina in de gemeente Matam woonde en na twee jaar verhuisde naar de wijk Cobayah in de gemeente Ratoma, waar u naar uw zeggen verbleef tot uw vertrek uit Guinee. Eerder dan uw asielrelaas te staven zet deze vaststelling de waarachtigheid van uw verklaringen verder op de helling.

De door u voorgelegde kopie van de medische certificaten, opgesteld door dokter (T.) zou u naar uw zeggen zijn overhandigd wanneer u na de mishandeling door uw oom naar het ziekenhuis van Donka ging en er werd opgenomen (CGVS p. 12). Gezien het evenwel louter een kopie betreft dient er in eerste instantie te worden op gewezen dat deze documenten slechts een zeer beperkte bewijskracht bezitten. Daarenboven is het uitermate frappant dat er werd genoteerd dat u op 1 september 2012 werd onderzocht, maar dat de documenten werden gedateerd op respectievelijk 1 en 10 juli 2012. Ook dit doet eens te meer wenkbrauwen fronsen en ondermijnen fundamenteel de bewijswaarde van deze certificaten.

Ook de kopie van het opsporingsbericht op uw naam dat u voorlegde, doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusies. Niet alleen betreft het wederom een kopie en bezit het document derhalve slechts een zeer beperkte bewijswaarde, bovendien zijn beide stempels onleesbaar en is de weergegeven tekst geformuleerd in een wel zeer gebrekkig Frans.

De aan u geadresseerde enveloppe toont enkel aan dat er vanuit Conakry documenten werden verstuurd aan u, maar schraagt verder op geen enkele manier uw asielrelaas.

Met betrekking tot het medisch attest van besnijdenis type II dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment tijdens het gehoor eventueel blijvende gevolgen van uw besnijdenis aankaartte, niettegenstaande het feit dat u expliciet werd gevraagd of er nog andere redenen bestaan die uw terugkeer naar Guinee verhinderen (CGVS p. 22). Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen na de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel in zeer uitzonderlijke situaties voor en vooral wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

Ten slotte legde u geen documenten neer die het Commissariaat-generaal toelaten uw reisweg te controleren.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen begingen namelijk mensenrechtenschendingen bij betogingen van politieke aard. De organisatie van

de parlementsverkiezingen zorgde voor spanningen tussen de regering en de meeste politieke partijen. **De verkiezingen verliepen in alle rust op 28 september 2013 en de volledige resultaten zijn nog niet bekend.**

Geen van de geraadpleegde bronnen vermeldt echter het bestaan van een gewapend conflict. Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster kan in het geheel niet akkoord gaan met de beoordeling van de commissaris-generaal daar diens overwegingen volstrekt subjectief zijn. Verzoekster wijst erop dat zij als weeskind, dat werd opgevangen door haar oom, wel degelijk minder rechten had dan andere meisjes en vrouwen in haar land van herkomst. Het verschil in behandeling is eveneens geldig voor het feit dat zij zeker geen vrije keuze had aangaande de partner waarmee zij in het huwelijk wenst te treden. Verzoekster volhardt in haar verklaringen (i) dat zij na het overlijden van haar moeder werd opgevangen bij haar oom, (ii) dat zij besneden werd, (iii) dat haar oom een streng religieus iemand was die verzoekster zeer streng opvoedde, (iv) dat zij een verborgen relatie had met haar buurjongen, (v) dat haar oom haar gedwongen wou uithuwelijken aan (Si.C.), (vi) dat zij gevlucht is om aan dit gedwongen huwelijk te ontsnappen en (vii) dat zij, teneinde haar vlucht te bekostigen, een som geld heeft genomen van haar oom.

Verzoekster is het evenmin eens met verweerders stelling dat zij niet in het geval is waarin zij een risico heeft om te worden (her)besneden. Verzoekster koestert deze vrees evenwel toch en vreest dus dat zij gedwongen zal zijn, ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst, om effectief in het huwelijk te treden met deze man en dat zij, los van dit gedwongen huwelijk, eveneens het risico loopt om opnieuw besneden te worden.

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster aanvoert dat de overwegingen van de commissaris-generaal volstrekt subjectief zijn, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal verschillende stukken, gebaseerd op een uitgebreid arsenaal aan bronnen, aan het administratief dossier heeft toegevoegd (zie map 'Landeninformatie') en waarnaar hij doorheen de bestreden beslissing ook meerdere keren verwijst. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald is. Evenmin toont verzoekster *in concreto* aan dat de commissaris-generaal deze informatie niet op een objectieve wijze beoordeeld heeft.

Waar verzoekster erop wijst dat zij als weeskind wel degelijk minder rechten had dan andere meisjes en vrouwen in haar land van herkomst, dient opgemerkt dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde dat haar oom haar discrimineerde omdat haar moeder bevallen was zonder gehuwd te zijn en niet omdat zij een weeskind was (geworden) (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Voorts komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoekster verklaart door toedoen van haar oom en zijn twee zonen dermate wordt afgeslagen dat zij gedurende een week in het ziekenhuis wordt opgenomen en dat zij in het ziekenhuis verneemt dat zij de aanstaande zondag gedwongen zal worden uitgehuwelijkt (gehoor CGVS, p14-15). Dergelijke verklaring is niet aannemelijk. Verzoekster wordt immers volgens haar verklaringen uitgehuwelijkt aan een imam die ook in diamanten handelt en waarvan dus aangenomen kan worden dat hij een persoon van aanzien is. In deze omstandigheden is het niet plausibel dat haar huwelijk plaatsvindt één week na haar ziekenhuisopname ingevolge de slagen die zij ontving. Het is immers niet aannemelijk dat haar oom haar huwelijk zou laten doorgaan met een hooggeplaatst persoon terwijl zij nog de fysieke gevolgen zou dragen van de slagen die zij ontving; indien zij gedurende een week in het ziekenhuis werd opgenomen ingevolge deze aframmeling zal zij ongetwijfeld gedurende een geruime tijd fysieke letsels overhouden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere

vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.4. De louter algemene bewering dat het dossier niet zorgvuldig zou zijn onderzocht, zonder deze bewering ook maar enigszins uit te werken, volstaat geenszins om aan te tonen dat het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft verzoeksters asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS